

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 640. Ioannis Pap. IV. Annus 1. Heraclii Imp. Annus 31.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

stantinopolitanum, antiqua nobilitate clarum, literis philosophicis ac Theologicis egregie excoltum, initumque ab Heraclio Imperatore in Palatium tractum, ut regis commentariis conscribendis operam daret, & alia iussu Principis magni momenti capesseret: in eademque functione factum omnibus dignum virtutum, quod omnes imitarentur, exemplar, donec Monothelitarum haeresis ad regiam accessum habuit: Tunc enim libitintinus ac consules, Palatium deseruit, atque monasterium ingressus est, quod in vltiore litore situm, Chrysolopolis nomine est nuncupatum: vbi aliquandiu monasticam vitam exercens, inuitus eiusdem subire cogitur praefecturam.

V. At quomodo inde digressus venerit (vt diximus) ad oras Occidentales, auctor ita describit: Cum autem videret (vt ante diximus) Monothelitarum tum haeresim propagari, misereque indies ab imperatoris defensoribus amplifcari, ingemiscerat, & grauissimo lectu tentatur, eos maxime miserari, qui nefaria agerent: nec vera habebat, quid faceret, sic mala in immensum effuso, totumque propinquam Orientem aggresso. Itaque in tantis malis hoc solum inuenit sibi reliquum sui remedium. Nam cum intelligeret seniores Romanos tali scelere & piaculo carere, nihilque quicquam erat in Africa, atque in alijs locis ac circa insulis, hanc regionem deserens, illuc proficiscitur, patriamque verbo veritate daturus, ac eos, qui ibi erant, Orthodoxos conuertitur. Et post multa de nefanda haeresi interloquutus, subiicit ista: Romanus venturus, primum in itinere conuenit Africanos Episcopos: quibus suum sermone conscripsit, linguamque diuina copiose loquentem mouens, in fide confirmabat, elocubabatque, ac mouebat, quomodo possent aduersariorum artes ac malitiam effugere, atque ex eorum rationibus fallacibus & captiosis elabi. Sciebat enim vir iurisperiti intelligenti, nobis peritura multa opus esse, multaque doctrina, vt in aduersarios tela iactamus, omnemque eorum altitudinem destrucimus extolentem se aduersus scientiam Dei. Et post multa de profectu, vtilitateque magna, quam ea in re attulit illi prouincia, subiicit de Synodo hoc anno Romae habita aduersus Monothelitas, de qua alij Africanis Concilijs, quibus (vt diximus) eadem est haeresis condemnata, ita dicens:

MAXIMVS MIGRAT IN OCCIDENTEM.

VII. MAXIMI MARTYRIS LABORES PRO FIDELIA THEOLOGIA.

VIII. HERACLIUS VS HERACLIUM REDICTVM ESSE SVVM.

Cum his persuasum esset, conuentum Episcoporum Episcopos Romae egit, vt communitatem consilio absurdum dogma excoriationis & anathematis subiret. Quod illi vt facerent, hortatione ac praecipis diuini Maximi aduersus sunt, non Africa solam, & ei finitimi, sed etiam si qui in alijs ibi insulis degunt hoc opus vrgentes, ac summo studio rem praefectam gerentes: nam hi omnes illam praepotorem habebant ac ducem, & rerum agendarum adiutores. Non nullo post Ioannem Romae Praesul ad dominum migrat, Theodorosque eum locum descendit, non minus praesulatus, quam Orthodoxos haeres, &c. Haec de obitu Ioannis, & successione Theodori contigunt anno sequenti, agemus de his suo loco; simul & quae reliqua sunt tanti fidei agonistae, & quantum non Occidentali solum, sed vniuersali Ecclesiae profuerit, suis locis dicturi sumus. Quod enim timuisset, ne argutissimi Monothelites, sicut Orientem, ita & Occidentem seducerent; in eiusmodi ea de causa adeo longa difficultique peregrinatione suscepta, nunquam fuit otiosus, verbis cum praesentibus, scriptis vero cum absentibus agens, quorum adhuc sunt reliqua monumenta: vt ei plurimum debeat Occidens & Oriens, quod vniuersam Catholicam Ecclesiam doctrinae iustitiae illustrare, quam tandem martyrio consignauit.

Sed redeamus ad propositam de Synodo Romae habita narrationem. Quid cum admiratione dignum accidit: Cum haec, quae Romae facta sunt a Ioanne Pontifice, & vbi que locorum ab Episcopis Occidentalis Ecclesiae in condemnatione Ecthetis, expositionis scilicet fidei promulgatae nomine Heraclij Imperatoris: idem Imperator haud leuiter commotus est. Venit cum nequam suarum vitium esse videret, vt contra sententiarum torrentem se obuiere atque resistere posset, ne tanta infamia laboraret, vt vbi que in Occidente decantaretur haereticus, atque suum nomen ore omnium male dictis profunderetur vbi que illud excogitauit consilium,

quo famae suae & nomini optime consulere atque propicere, nimirum vt nono promulgato edicto iam in Oriente, quam in Occidente Orthodoxos omnibus impeteret, Ecthetin illam suo nomine promulgatam, suam non esse, sed Sergij Constantinopolitani Episcopi, ab ipso conscriptam, patreque curatam, vt Imperatoris nomine ederetur, quo maiorem vim sibi ex nomine compararet. Sicque Heraclius existimauit tantum se posse vitare infamiam, qua nomen suum esset vbi que repletum.

Haec quidem ita se habuisse, docent Acta publica in Senatu Constantinopolitano confecta, cum sub Constante Imperatore Monothelita causa sancti Maximi, de quo modo egimus, tractaretur, dum ipse sancti teretur illis perlinde, vt ipse Constantius, vt Typum promulgasset haereticum, si vellet ea carere Typum, proderet scriptis auctorem, si que faciendo, auctorem imitaretur Heraclium. Sed reddamus hic publicorum Actorum verba, quae sic se habent: Cum vero esset ser dominus Troilus in toto Occidente Typum anathematizati, scilicet Desiderij, Maximo scilicet: Pulcherrimo est, quod per dominum trostrij excommunicatus contumelia afficeret? Respondit serus Dei: Ignoscat in Deum, qui auertit seruum deum, vt Troilus faceret, & in, qui assensu sunt. Dicit Troilus: Qui auertit? Quinam assensu sunt? Respondit serus Dei: Qui sunt Troilus, impulerunt; Principio concesserunt: & eius anathematis iudici in insistentem, & ab omni haereticorum opera est. Verum scilicet hoc ei date, vt sui aut, neque Heraclij Imperatoris memoria exemplum sequatur. Ille enim cum iussu auctoritate in Occidente probrum sibi aspergit, edicto se liberant omni iudicia publica reprehensione, hocque scripsit: Ecthetis mea non est, non cogitauit, aut fieri iussit: verum cum Sergij Patriarcha quinquaginta annis condidisset, quam ab Oriente rediret, etiam me, postquam ad hanc felicitatem urbem adueni, vt nomen meo promulgaretur cum subscriptione. Eius hortatu usi sum. Non vero cum ingenuum eam a nonnullis oppugnari, declaro ad omnes, non esse meam. Ita Troilus, Edictum scilicet, fecit ad beatum Isaacum Episcopum, qui damnarat Ecthetin in eis, quae sum ad Perinthum scripta sunt. Et Sergij ex illa tempore Ecthetis habetur. Factat hoc, qui non vult imperat, & excommunicatus pentum omni vituperatione letitia, autem ista a Maximo audientes Iudices respondente, hoc loco dicenda erunt.

Hec Maximus de Heraclio, qui vniuersam sicut destruxit, ita & discipulisset, nimirum, vt eodem verbo illo edicto edicti & fidei confessionem promulgasset toto orbis tenentem, nam ea plane indigebat, vt se ab omni haeresi suspicione purgaret. De quo & illud monitionum lectorem vestrum, non sic a Maximo dici pie memorizet Heraclium, vt Catholicum verbis illis cum pronuntiale voluerit, sed quod moris esset ita omnes nominati Imperatores, quo non publice haeresis condemnari fuissent: ita eodem modo ab ipso item Maximo audis dictam de Constante: Quis non me nobis imperat? haec dixerimus, ne quis fallatur, vterque enim eiusmodi nomenclatura tam Heraclium, quam Constantem esse recentendos inter Catholicos Imperatores quod & alias superius de alijs haereticis Imperatoribus nos adnotasse meminimus.

Hoc patet et anno ex humanis sublatum est postquam ille Cyrus Alexandrinus Episcopus, vt colligitur patet in Nicephori Chronico, dum ait, ipsum scilicet anno decem, quem creatum vidimus anno trigesimo post recentissimum. Successit illi Petrus eiusdem fame hominis, haeresis Monothelitarum propugnator acerimus. In sede vero Annochena Macedonius successit illi Athanasio haeretico perditissimo, sed quando ipse decessit, ignoratur, nec de Antiochenis Episcopis successit illi Athanasio deinceps mentio vbi que ad tempora Sexae Synodi, quibus tunc eadem praefuisse Ecclesiae Marcanus haereticus famosissimus reperitur. Sic & Hierosolymitanae Ecclesiae est obscura successio, occupatis regionibus illa Sarraenis. Post haec autem ipse etiam Heraclium Imperator haud diu hinc superstitis fuit: siquidem Theoplophorus & alij veteres tradunt, ipsam tenuisse Imperium annos triginta & vnum, quem hoc anno coram, sequenti soluit: agemus ergo de eo suo loco.

311. quae...
312. quae...
313. quae...
314. quae...
315. quae...
316. quae...
317. quae...
318. quae...
319. quae...
320. quae...
321. quae...
322. quae...
323. quae...
324. quae...
325. quae...
326. quae...
327. quae...
328. quae...
329. quae...
330. quae...
331. quae...
332. quae...
333. quae...
334. quae...
335. quae...
336. quae...
337. quae...
338. quae...
339. quae...
340. quae...
341. quae...
342. quae...
343. quae...
344. quae...
345. quae...
346. quae...
347. quae...
348. quae...
349. quae...
350. quae...
351. quae...
352. quae...
353. quae...
354. quae...
355. quae...
356. quae...
357. quae...
358. quae...
359. quae...
360. quae...
361. quae...
362. quae...
363. quae...
364. quae...
365. quae...
366. quae...
367. quae...
368. quae...
369. quae...
370. quae...
371. quae...
372. quae...
373. quae...
374. quae...
375. quae...
376. quae...
377. quae...
378. quae...
379. quae...
380. quae...
381. quae...
382. quae...
383. quae...
384. quae...
385. quae...
386. quae...
387. quae...
388. quae...
389. quae...
390. quae...
391. quae...
392. quae...
393. quae...
394. quae...
395. quae...
396. quae...
397. quae...
398. quae...
399. quae...
400. quae...

Quod ad res Francorum pertinet, hoc eodem anno, qui numeratur nonus Dagoberti Regis, legationem ab eo mitti ad Sclaurum Regem pro repetendis mercibus ablatiis mercatoribus Francis, veteres ponunt a. De qua legatione illud memoria dignum narrant, quod cum idem Rex legato dixisset, expecte se amicitiam Regis Francorum, ille responderit: *Non est possibile, ut serui Christi cum canibus sedera iungant. Ad quem ille: Quandoquidem vos serui profectum esse dicit, & nos sumus canes: ideo que vos magis canis cum gentis voluntatem, ut inuicem famulati, utroque procedat moribus ipsa vestra. Statimque ab eius conspectu eiecitur tulle legatum Richarium (quem alio Scharium nominant) tradunt. Claudit namque hoc tempore in Gallia egregia sanctitate praeditus rex Richarius notione, qui patreus a mortis ipsam Dagobertum Regem ad merorem fugam conuertit, cuius in praedare gestas scripsit postea Albinus Flaccus ad Carolum Imperatorem.*

Eodem anno Eadwaldum Anglorum Regem, de quo superius mentio facta est, relicto regni haec de filio Eadwoldo, esse defunctum, Beda testatur, relique Ecclesiasticos fulgorebus progreditus auctas tradit, his verbis: *anno Domini incarnationis sexcentesimo, quadragesimo, Eadwaldus, rex Cantuarum transiit hanc vitam, Eadwoldo suo rege gubernacula reliquit: quae ille suscepit, regnum amantissimè, & aliquot mensibus novissime tenuit. Hic primus Regem Anglorum in toto regno suo iudicem inquit ad desuper, simul & auctoritas quaedam daturum obsequium, permixta auctoritate praecipit: quae, ut faceret a quoque populi consensum, ut transgressores disciplinae & contemptores punitionis proponeret. Cuius filia Eadwoldae, ut condigna parenti se habere, magnanimitate virgo virtutum, integritate semper seruauit Deo in monasterio, quod in regione Britanniarum constructum est ab Abbate Holmstina, vocabulo hactenus, in loco qui dicitur Brige. Nam eo tempore multum multum in regione Britanniarum monasteria constructa, multi de Britannis, monachos conuocatum gratia, iranturam, vel Gallicorum monasteria subleuare, & ipsa sua eisdem erudiculis, ac seruis celestis imperatoris mitti. Et pergit cum recenere hoc, ac virgines egregias sanctitate praeditas, quas breuitatis causa peruenimus licet & alias plures aequae sanctitate insignitas, quas totas Abbates numerat, earumque admittenda adhaerent in rebus gestis sanctissime ipsarum omnium nomina Margandolose, quam haud inconsulte aliqui (ut superius diximus) eandem esse putauerunt cum Fata, cuius meminit Beda. Cum ergo docuerimus certos, quos consulas, auctores, nihil est, quod queraris spiritibus istis de his esse praesertim, si breuitatis causa etiam res gestas omiserimus, recense, cum satis esse putauerimus, indicasse cellas penitentiae, ubi mella ista condidimus.*

IESU CHRISTI
ANNVS 641.
IOANNIS PAP. IV. CONSTANTINVS
ANNVS 1. IMP.

ANNO Redemptoris sexcentesimo quadragesimo prima sequitur ordine temporis, indictione decima quarta, quo, mense Maio (necitur dies) Heraclius, ubi imperasset annos triginta & vnum, infeliciter vitam claudit confectus ætatis animi corporisque molibus, expulsi, qui pudet referre, sed & prater alias occupati agnitudine magno opere hydropis laborauit. Ceterum reliquit de se quasi in tabula egregie effigiatam exemplar, quantum Deo inhaerentes Principes possunt, quantumque ab eo recedentes sint inuicem, ac Reipublicæ & Ecclesiæ nos iure quiparandum plane & fortasse praesertim locus Imperatoribus, nisi offensa tuerentur, & religione vera despecta, eius extrema fuisse et ipsius uniuersitate euentis infelicissimis insensata, pro-

pagata eadem ad posterum suos infelicitate. Etenim qui cum ipso regnarat, & ipsi successit Constantinus, in gravi morbo detentus, vix quatuor in Imperio (ut tradit Theophanes) menses absoluit, coronatus eadem, quam secum ad sepulchrum patris coronam gestauit, persoluto pretio templo septuaginta librarum. Ceditum vero fuit, veneno à Martina Augusta noueris propinato, ipsiusque vita subtrahitur, cuius opera filius eius Heraclionas, adiuuante Pyrho Constantinopolitano Episcopo, Imperii habenas regendas suscepit, quod dumtaxat tenuit menses sex, sed rebellante Senatu, ipse ab Imperio depositus, mutilationeque nasi mulctatus, atque eius mater Martina perfida femina lingue abscissione punita, in perpetuum exilium sunt eieci, collato Imperio filio Constantino, quem alii Constantem: Constantium alii, alii nominant Constantinum: nos vero secuti Theophanem Constantem appellabimus. Quomodo vero in crimen vocatus Pyrho Patriarcha de conspersione habita cum Martina, solum vertit, dicemus anno sequenti.

Hoc eodem anno Iohannes Papa, ubi sedisset annorum vnum, menses novem, & dies sex, ex hac vita migravit decimo die mensis Octobris. Hæc ex Anastasio, qui & ista subdit: *Hic temporibus suis misit per amicum Dalmatium seu Ilyriam multas pecunias per fidelissimum & sanctissimum Martinum, propter redemptionem captiuorum, qui deperdati erant Gentilibus. Etenim Sclauis, siue Sclauis in illas regiones grassantibus, magnam multitudinem captiuorum abduxerant, quos Iohannes Papa redemit, qui eo libertos fuit in erogando Ecclesiæ thesaurum, quod haud pridem videtur cum in dalmatium Romane Ecclesiæ fuisse ab ipso oratio congregatum. Sciebatur enim in hunc Imperatores eorumque ministros in bona Ecclesiarum, & sacrelegas inualuerunt, ob eam causam saepe fecisse. Ut igitur malum auerteret, consulereque Romana Ecclesiæ indemnari, illud satis vile existimante esse remedium, si per S. Laurentium faceret, thesaurum Ecclesiæ in pauperes continuo erogaret, nullum tatiorem sciens esse locum ad thesauros recedendos, quam pauperum sinum.*

Qui igitur in Dalmatiam pro redimendis captiuis missus, è Dalmatia longè superiorior thesaurum est consequutus, nempe co-pora SS. martyrum, quæ Romanam transferenda curauit. Id vero, non vtiliter pignorbis spoliaret provinciam illam, quam vniuersè diligebat, verè potè solum patriam (nam Dalmata & ipse erat) sed quo venerandis sanctorum reliquiis bene consultum esset, fecit. Quod enim crebris barbarorum irruptionibus eadem provincia esset exposita, qui nullam rationem haberent sacrarum ædium, ipsantes eas cunctis bonis, & que ad portum non possent, tradentes incendio: rem Deo gratam, sanctisque ipsis iucundam fore existimauit, si ipsa sanctorum corpora inde sublati, Romam ad Lateranensem basilicam collocanda transferret, cum in ipsorum honorem peculiare oratorium construxisset iuxta basilicam Constantini, quod hactenus integrum perseverauerat. Sed videmus, quid de his Anastasius habeat: *Eodem, inquit, tempore Iohannes Pontifex factus & Ecclesiam beatæ martyribus, Penantio, Anastasio, Mauro, & aliis pluribus martyribus, quorum reliquias de Dalmatia & Ilyria adduxit, & acceptas, & recondidit eas in Ecclesia supra scripta iuxta fontem Lateranensem, iuxta oratorium beati Iohannis Evangeliste, quam ornauit, & diuersa obsequia dona duxit ipse.*

Verum inter alia facti oratorii ornamenta ex pristino vestit illud adiecit, ut quorum sanctorum martyrum corpora transfuisset, eorumdem & imagines in alpidè multo opere fieri studio propensiori curaret, verum inchoatum opus cum ipse mortis oblaculo inobscuro reliquerit, qui in locum eius successit Theodorus absoluit. Adhuc extant integræ sacre imagines Dei genitricis Mariæ & sanctorum martyrum, quorum illic scob altari corpora habentur recondita, multo opere effigiatæ, atque hi, qui sequuntur versus eodem opere exarati ibidem in eisdem alpidis hemicyclo scripti leguntur, his verbis:

CONSTANTINVS IMP.

HERACLIONAS IMP.

CONSTANS IMP.

II. IOANNIS PAP. IV. PAP. ORITVS.

IOANNIS PAP. IV. PAP. ORITVS.

III. TIANENSIS IO. S. MART. RYM.

DE ORATIO RIO ALO- ANNE CON STAVTO.

IV.